

“Xin kính dâng bài viết này cho Mẹ và Quê Hương Việt Nam thân yêu”. (NTL)

...Khi nhúng cánh cửa sổ tầng nọ của dinh Đốc Lỵ xuống các chiên xa và xe tăng Quân Giải Phóng húc đổ vào trưa 30 – 4 – 1975, thì trong một căn phòng nhỏ ở tầng Yết Kiêu Hà Nội, có một người đàn ông gõ gõ ngậm uốn, tóc trắng xóa xoa vai đang trầm ngâm bên chén rượu và cây đàn piano, ngay lúc đó, trong tay ông cây đàn đã rung lên những hợp âm làm xao xuyến lòng người :

“Tôi nay người biết yêu người,
Tôi nay người biết thương người”.

Người đàn ông đó là nhạc sĩ đa tài Văn Cao và những ca từ, hợp âm trên cũng là tiếng nói chính, cảm hứng cho ca khúc tràn đầy tính nhân bản “Mùa Xuân Đầu Tiên”, cũng là ca khúc cuối cùng trong sự nghiệp sáng tác văn – thơ – nhạc – họa đầy trác trệ của ông.

Tôi nghĩ rằng đã là người Việt Nam, dù là người chiến thắng hay là kẻ chiến bại, dù ở đâu trên mặt đất này thì ai ai vào ngày tháng đó cũng thở phào và không ít thì nhiều đều có chung cảm

Hoài niệm Ngày 30 tháng Tư : TÌM MÃI YÊU THƯƠNG

Tác Giả: NGUYỄN THƯỜNG LONG

Thứ Năm, 28 Tháng 4 Năm 2011 21:15

Chúng ta yêu thương nhau như vậy. Nhưng chúng ta đã đi ra sau lưng nhau đó là không hoàn toàn như vậy, đến nỗi hôm nay năm sau (1987), ngày ông Nguyễn Văn Linh tuyên bố cởi trói cho văn nghệ sĩ, nhà văn NHT mới lần đầu tiên nói lên : “Vinh quang nào mà chúng ta xây trên những nỗi điếm nhục!”. Tôi không biết tâm trạng của anh NHT lúc đó như thế nào mà tôi phải nói lên nỗi đau đớn như vậy.

Thật là chúng tôi và anh NHT sinh ra và lớn lên cùng với sự ra đời của nhà nước “Việt Nam Dân chủ Cộng hòa – Độc lập Tự do Hạnh phúc”. Tuổi thơ chúng tôi trôi đi cùng với những cuộc chiến của một thế thái nhân tình rất xa lạ với những phẩm chất truyền thống của một dân tộc bản chất là hiền hòa. Kỉ ức đầu đời của chúng tôi chưa hề có những nỗi đau đã đến sau những phát triển quái gở của chủ thuyết “Đấu tranh giai cấp”, với con đường chuyên chính vô sản, với bạo lực cách mạng mà những người công nhân đã đưa họ vào đót nung chúng tôi. Vẫn còn nguyên đó những câu hỏi đầy ám ảnh :

- Tại sao tôi phải “Đào tẩn gốc, tróc trần rễ” đấm Trĩ – Phú – Đả – Hào... rồi bây giờ tôi gọi đó mới chính là nguyên khí của đót nung !

- Tại sao sau CCRĐ, Chủ tịch Hồ Chí Minh đã phải thay một Đảng thanh minh trước quốc dân đót nung bào rởn : Một Đảng biết nhận ra khuyết điểm của mình, Đảng đó còn có thể tiến bộ, rồi ông lại rút khăn tay lau nước mắt. (!?).

- Tại sao tôi phải chờ đợi ra là đánh sụp công chúng nghiệp vụ bọn tư doanh tư lợi (Miền Bắc sau năm 1954 – Miền Nam sau 30/4/1975). Sau 1986 đến nay tôi phải làm lại gần như từ đầu.

- Tại sao tôi phải chờ đợi ra các “Pháp luật truyền thống” trong vòng đàn áp nhân văn giai phẩm và xét lại chúng Đảng. Pháp luật truyền thống là : “Nói không có đầu rúi, không có máu chảy, nhưng có ngòi bút” – (Nguyễn Tuân). Thời gian và năm tháng đã trôi qua đã để lại mình oan cho những con người tài hoa, dũng cảm và trung thực đó. Đến nay trên thế giới không ít người trong họ đã được vinh danh trên thì hội hội còn, người mới, người đang sống những phẩm chất sống thực vật, cây, người tha hồ những biết xỏ mũi mũi ôm theo những kỉ ức đầy ám ảnh những nỗi, tại sao tôi phải làm như thế ?

Hôm nay, tôi viết ngày kỷ niệm 30/4 nhớ về đót nung chúng ta, dân tộc chúng ta. Cái ngày

Hoài niệm Ngày 30 tháng Tư : TÌM MÃI YÊU THƯƠNG

Tác Giả: NGUYỄN THƯỜNG LONG

Thứ Năm, 28 Tháng 4 Năm 2011 21:15

Chỉ số mà câu thơ tiếng, câu Uo viên B chính tr Đng Cng số n Vi t Nam Võ Văn Kiệt đã tiếng ng m ngui mà nói : “Có triu ng i vui ! Cũng có triu ng i bu n !”. Không biết có phải vì đây là tiếng nói của một lãnh t cao cấp mà có tình trng ng i vui thì g i ngày 30 – 4 là ngày “Qu c Khánh”, còn ng i bu n thì g i ngày này là ngày “Qu c H n !”, xin đ c phép h i :

Ti sao sau ngày 30/4/1975 ngày con L c mi n B c chi n th ng cháu H ng mi n Nam, ng i chi n th ng không th c lòng hoà h p, hoà gi i mà li t o ra nh ng th ng t n không đáng có trong lòng nh ng k b i tr n. Nh ng ngày tháng tù đ y, c i t o và phân bi t đ i x v i quân nhân, viên ch c chính quy n cũ và v con gia đình h đ n nay v n là nh ng kí c đ y hãi hùng. Vì nh ng hãi hùng này mà ngày đó hàng triu ng i con đ t Vi t phi i li u thân b x ra đ i, mong ki m tìm m t v n h i m i. Ng i chi n th ng không ch làm ng mà còn không hi m nh ng k tr c li d a trên cu c tháo ch y kinh hoàng đ n ra trong nhi u năm đã làm bi t bao gia đình tan nát, bao nhiêu ng i phi ch t trong tuy t v ng, phi khuynh gia b i s n, phi i nh nhu c vì h i t c, phi hoài thân trong b ng cá, phi b xác trên đ o hoang. Ng i s ng sót không m y ai tránh kh i nh ng sang ch n tinh th n không đ bình ph c.

Sau nhi u năm tha h ng bi t x , nay ng i thành đ t, ng i không thành đ t, nh ng m i khi nh v quê h ng, x x bên c nh nh ng b i h i là n i ng m ngui : “T Qu c ! M t dĩ vãng c n phi quên đ i”. Đ n nay đã có nhi u nhân v t n i tiếng của ch đ VNCH... quy t đ nh tìm v c c qu c v i nhi u lý do, nh ng th c ra ch đ đ c g i n m x ng tàn, đã phi nh m m t b c qua nh ng th phi c a ng i trong n c, phi b t tai tr c nh ng la ó, c a nhi u tha nhân cùng c nh ng . Đ c bi t trong đoàn ng i ra đi năm đó, đ n nay v n có quá nhi u ng i đ ng nh v n ch a ra kh i nh ng ám nh c a h n thù, th m chí nhi u ng i v n th không đ i tr i chung, không đ ng cùng đ t v i c ng s n, đó chính là nguyên nhân làm n ra nh ng cu c bi u tình phi n đ i các v nguyên th hôm nay của Vi t Nam khi h xu t ngo i, đ c bi t khi h công cán qua nh ng n i có đông ng i đ ng bào c a mình & th c t đã cho hay, cũng ch ng có gì là vui v dành cho các nguyên th cũ, các nhân v t n i tiếng của VNCH khi h tr v Vi t Nam. S dè b u đ n v i h không ch đ n t nh ng ng i Qu c Gia đang h i ngo i, mà còn đ n t chính nh ng ng i dân trong n c. Nhi u ng i trong n c đã có m t thái đ h p lý đ i v i h , nh ng đâu có phi ng i trong n c nào cũng vui v v i h . Cho đ n lúc này, không ch nh ng hăng thông t n v a hè, tôi ch ng ki n quá nhi u ng i Vi t Nam trong n c v n còn vô t ng nh n r ng năm 1972 chính ông Nguy n Cao K đã ch huy chi n đ ch gi i c u tù binh M b giam gi i quê h ng S n Tây của ông ! Hãy nghe m y ông Nh c Sĩ Nhân Dân, đ ng c là huân ch ng, huy ch ng là gi i th ng nhà n c...l m nguýt, chê bai, dè b u nh ng gì v ông Ph m Duy ngay trên nh ng trang báo li phi i.

Sau h n 36 năm, v i nh ng gì mà chúng ta quan sát đ c cho th y, ngày 30/4 đâu có hoàn toàn ch là bi u t ng của s toàn bích. Bên c nh nh ng giá tr t thân, ngày đó cũng làm xu t hi n nh ng chia r m i r t đáng ti c đ i v i nhi u th h ng i Vi t Nam trong cũng nh ngoài n c nh đ i u mà ông Võ Văn Kiệt đã nói : “Triu ng i vui – Triu ng i bu n”.

Tôi tin rằng ngày nay nếu người nhàn nhàn của chúng ta chiến tranh đó, nghĩ lại những gì đã xảy ra trong ngày 30 / 4 / 1975, người Mỹ coi đó là một kết thúc của cuộc chiến cùng với những toan tính thành công và cả không thành công của họ. Điều gì là “Hội chứng Việt Nam” vẫn còn là bóng ma ám ảnh người Mỹ” chỉ là sự phản cảm của người Việt.

Chúng ta người Việt Nam nào đã quên Tuyên Bố Thường Hội ngày 28 / 2 / 1972. Đó là cuộc đàm phán trên lòng người Việt Nam của 2 miền của Hoa Kỳ và Trung Nam Hải, là cú “Đi Đêm” đầy tai tiếng giữa Nixon và Mao. Đó là kết quả là sau khi Hội Nghị Ba Lê được các bên ký kết, Mỹ chính thức bước ra khỏi cuộc chiến, bước ra Việt Nam Cộng Hòa, Mỹ không chỉ có lợi về kinh tế mà còn chi tiền của mình, Mỹ có lợi về kinh tế dân tộc Việt Nam khi đàm phán xong, ngoại mặt đi đến Trung Quốc cũng người chi m Hoàng Sa phần lãnh thổ thiêng liêng của Việt Nam (1974) và từ đó cho từ ngày 30 / 4 / 1975 trong tiếng gầm thét của máy chiến tranh trong tay người Việt Nam, chỉ có người Việt Nam chúng tôi ở 2 bên là ngã xuống trong cuộc lao vào nhau, chém giết nhau, thanh toán nhau chỉ mong cho đâu có người Mỹ.

Độc khai thông đường con đường vào Hoa Kỳ, ngay từ ngày đó, người Mỹ đã tạo ra một tờ thơ của Lý Chính Trọng bắt đầu cho dân tộc chúng tôi khi chúng tôi phải tìm kiếm bên cạnh “Anh chàng khờ ngớ ngẩn” đầy tham vọng Trung Quốc đã tay trong tay với Hoa Kỳ lúc mà Liên Xô đang minh chiến lược của Việt Nam đã quá già yếu.

Hình ảnh một Địch Tiều Bình, 10 h sáng 29/1/1979 tìm kiếm của chúng ta Nhà Trại, xứng xứng trong buổi đàm phán một cao bồi miền tây nước Mỹ và những gì mà ông ấy đã nói về “Mèo Trại – Mèo Đen”, với kết quả cho thấy cho bên phía của Việt Nam một bài học đã là quá đầy đủ nói : Người Mỹ đâu có tay sau cuộc chiến của Việt Nam. Nếu sau ngày 30 / 4 / 1975 người Mỹ không dang tay đón nhận làn sóng Thuyền Nhân Việt Nam bước ra đi...thì hình ảnh Hiệp Sĩ Nhân Quyền Hoa Kỳ chắc chắn sẽ hoen ố, sẽ chôn vùi ra gì trong con mắt của người Việt Nam.

Với một phương diện khác, tôi nghĩ : nếu người chiến thắng vẫn còn giữ mãi niềm hoan hỷ ngày 30 / 4 là ngày đánh đuổi sự kiêu ngạo “Đánh cho Mỹ cút – Đánh cho ngu nhào”, chúng ta cũng sẽ rất khó giữ thích những chuyện chính trị trong xã hội Việt Nam những ngày gần đây.

Với mối quan hệ hôm nay giữa Mỹ và Việt Nam, bên cạnh xu hướng ngược lại thì tôi nghĩ có một sự cố gắng khó hiểu. Chỉ vì đến thăm Linh Mục Nguyễn Văn Lý mà ngài tùy viên chính trị sẽ quán

Hoài niệm Ngày 30 tháng Tư : TÌM MÃI YÊU THƯƠNG

Tác Giả: NGUYỄN THƯỜNG LONG

Thứ Năm, 28 Tháng 4 Năm 2011 21:15

Hoa Kỳ bỏ tay ông an ninh Huân cho “Lên bả xuồng ruồng” mà sau đó Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ cũng chớ khiêm nhượng bả y tá “Số quan ngại...”, đừng ng nhợ ngợ i Mỹ thì Obama không mớ n mà vớ i quy n con ngợ i cớ bả n thì phớ i ! Ngợ i Mỹ đang toan tính gì ? Ban lãnh đờ o Việt Nam đã gớ i đi thông đờ p gì tở vờ ra tay này ? Không biế t dân tở c chúng tôi sớ đi vờ đờu trong tở thờ Đờ a Lý - Chính Trờ mớ i vớ i sớ xớ ng hùng xớ ng bá ngày càng công khai cớ a Trung Quố c, sớ lủi bớ c đã đờ n giớ i hớ n cuớ i cùng cớ a ban lãnh đờ o Việt Nam trờ c Thiên Trờ u, sớ ngày càng xa rớ i nhợ ng mớ c tiêu dân chớ cớ a nớ c Nga đờ ng minh cũ cớ a Việt Nam, sớ suy yớ u trông thờ y cớ a siêu cớ ng Nhợ t Bớ n, sớ vùng lên cớ a Bớ c Phi và Trung Đờng, cùng vớ i sớ hiớ n đờ n ngày càng sâu cớ a sớ c mớ nh Hoa Kỳ trên Biớ n Đờng và Đờng Nam Á. Đây là câu hớ i bớ ngợ xin dành cho tở t cớ mớ i ngợ i Việt Nam còn quan tâm tở i thờ i cuớ c.

Chúng ta vớ n thờ ng tở tôn vớ truy n thờ ng vẫn hiớ n hớ n 4000 năm đờ ng nớ c và giớ nớ c, trong khi đó nớ c Mỹ chớ mớ i lờ p quố c hớ n 230 năm, nhợ ng sau chiớ n tranh Nam – Bớ c Mỹ (1862 – 1865), giớ a bên chiớ n thờ ng và bên chiớ n bớ i ... hớ đã có cách hành xớ hoàn toàn khác chúng ta là : Lờ y sớ hoà hớ p thay cho oán thù.

Sau ngày 30/4/1975, không làm nhợ ngợ i Mỹ, chúng ta cũng chớ ng làm nhợ tở tiên chúng ta đã làm trong nhợ ng tình huớ ng tở ng tở . Nhợ ng gì đã đờ n ra sau thờ i đờ m đó đờ c hiớ u nhợ mớ t cuớ c tính sớ không cớ n thiế t giớ a kớ thờ ng và kớ bớ i trờ n. Nhiớ u ngợ i thuớ c thờ hớ tôi đã tở ng đờ t ra mớ t hoán vớ giớ đờ nh :

Sau hiớ p nghớ Giớnev 1954, phía Bớ c vĩ tuy n 17 sớ là nhợ ng ngợ i dân miớ n Nam hớ sớ sớ ng vớ i Đờ ng cớ ng sớ n. Đờ ng sớ dứi vào tay hớ khớ u AK47 đờ c sớ n xuớ t tở Liên Xô. Nam vĩ tuy n 17 sớ là nhợ ng ngợ i dân cớ a miớ n Bớ c. Hớ sớ sớ ng vớ i nhợ ng ngợ i quố c gia. Trong tay hớ là nhợ ng khớ u AR15 đờ c sớ n xuớ t tở Hoa Kỳ hay tở Tenavip. Đờ u gì sớ xớ y ra đây ? Lờ ch sớ sớ phớ i viế t khác đi chặ ng ? Tôi nghĩ rớ ng không thờ . Ngợ i miớ n Nam mà sớ ng tở miớ n Bớ c cũng sớ biế t thờ nào là đờ u tở trong cớ i cách ruớ ng đờ t, thờ nào là :

“Mang bớ c công an đờ t giớ a trái tim ngợ i,
Bớ t tình cớ m ngợ c xuôi theo luớ t đi đờ ng nhà nớ c”

(Lê Đờ t)

sớ phớ i thờ t lờ ng buớ c bớ ng, phớ i làm viế c bớ ng 2 đờ xây đờ ng chớ nghĩa xã hớ i, vớ n phớ i đờ c

sống để “Đánh cho M chết, đánh cho Ngụy nhào” như là kêu gọi của ông Hồ Chí Minh. Nguyễn miến Bắc sống ở miền Nam cũng làm sao mà tránh khỏi những ngày quân trưởng Thành Đức, có hành chút ít như trang của chúng tôi tránh sao khỏi những ngày võ bão Đà Lạt ! Rồi tất cả cũng phải đến sống để “Bắc Tiến”, để “Lớp sông Bắc Hải !”, đến sống để “Kéo dài biên giới Hoa Kỳ đến vĩ tuyến 17” như là kêu gọi của ông Ngô Đình Diệm, phải tiếp tục những huấn lệnh : “Đừng nghe những gì của người nói – Hãy nhìn xem những gì của người làm” của ông Nguyễn Văn Thiệu, phải cầm phẫn viết tên mình lên những trái bom sẽ ném xuống đầu người dân Miền Bắc như những gì mà ông Nguyễn Cao Kỳ đã từng phải làm lên ông ra sân bay Đà Nẵng. Và nếu như lịch sử là có một kết cục không thể nào, ngày 30 /4 / 1975 là kết thúc chiến tranh ở Hà Nội ! thì liệu người dân Miền Bắc có thoát được những cuộc tập trung cộng tử o để tẩy não những ngày nào ông Diệm “Tố Cộng”, lê máy chém đi lấy đầu của người sống theo Luật 10/ 59 ! Vậy là bị khống chế và dồn vào dân tộc chúng ta như một thế tiến thoái.

Thì không chỉ người dân mà những kẻ buôn cầm súng ở cả hai bên xét cho cùng đều là những quân cờ vô tư trên bàn cờ xung đột ý thức hệ do những triết thuyết ngoại lai chi phối. Hoàn toàn đúng như những gì mà nhà thơ Nguyễn Duy đã viết trong bài thơ “Tố quốc nhìn từ xa” :

“Xét cho cùng với mọi cuộc chiến tranh
Mặt bên thắng còn nhân dân đầu bại !”

Nếu các “Đừng chặn dân” ở cả hai bên cùng nghĩ đến như thế, thậm chí đã không xảy ra. Kho tàng tiếng Việt đã không phải xuất hiện những cảm quá bi đát cầm “Thuyền nhân” (Boat People để chỉ những người bỏ quê hương ra đi bằng thuyền). Sau này là cảm “Dân oan” (Chỉ những người dân gặp phải oan ức trong đời sống Việt Nam đương đại). Vào những tháng năm ly loạn đó, không một ai nghĩ rằng là đến lúc những kẻ : “Macô, đi đi tìm, là là lao động đáng nguy hiểm” là đến lúc Địch ta “Triều môn” gọi là “Khúc ruột ngàn dặm !”... Không một ai nghĩ đến lúc nhiều USD hàng năm đã lẫn người con đến để tìm kiếm địa ngục mà cầm những thuyền nhân bỏ xuống tìm trục vớt tiếp máu cho đất nước đang ngày càng tụt hậu với khu vực và quốc tế, đang loay hoay kiếm tìm “Chiếc Lá Diêu Bông” xã hội chủ nghĩa !. Điệu này là một bất ngờ là một trở trêu của lịch sử dân tộc. Những lời này có thể nói đó là một trở trêu có hậu.

Hôm nay, Địch đã hèn mình như anh, như em với những người bỏ xứ. Ngay từ Xuân Mậu Tý, ông Nguyễn Minh Trí - Chủ tịch nước, ông Phạm Thế Duy nguyên UVBCTĐCSVN, nguyên Chủ tịch MTTQVN, ông Nguyễn Cao Kỳ - Nguyên Phó Tổng Trưởng, Nguyên Thứ Trưởng VNCH, ông Đỗ Mậu – Nguyên Tổng Trưởng Thanh Tra quân lực VNCH, ông Phạm Duy – Nguyên cán bộ văn hoá kháng chiến của chiến khu Việt Bắc, một trong ba nhà cầm đầu tiến bộ trong lịch

Hoài niệm Ngày 30 tháng T4 : TÌM MÃI YÊU THƯƠNG

Tác Giả: NGUYỄN THƯỜNG LONG

Thứ Năm, 28 Tháng 4 Năm 2011 21:15

số âm nhạc Việt Nam đứng đàng đầu (Phạm Duy – Văn Cao – Trần Công Sơn) đã hoà hợp dân tộc mà tay trong tay mà ánh mắt nhìn nhau chĩa hốt bòng !

Vào thời điểm tôi đang viết những dòng chữ này, các Fan hâm mộ các ca sĩ huyền thoại của dân tộc tôi đang vô cùng háo hức đón chờ những buổi hòa nhạc tài danh Chế Linh (Chế Phong), Nguyễn Hùng Bội Đức cùng Quân Duy Khánh với quý thầy Chí Phi cùng với những ngôi sao của Thanh Tuyến, Tuấn Vũ, Elvis Phương, Trần Vũ, MC Nguyễn Cao Kỳ Duyên... đã “Nổi vòng tay lớn” đi vào mà các nhạc sĩ Trần Công Sơn đã ao ước ngay từ buổi trưa 30/4 của 36 năm về trước ! Sao tôi phải buồn màng đến những này ! Đây thực sự là hoà hợp hay chỉ là một thứ chính trị thực dụng !?...Hay đây là một dự định sinh động cho đi vào mà ông Võ Văn Kiệt đã từng nói : “Có hàng trăm con đường yêu nước khác nhau. Tất cả của Việt Nam không chia rẽ ai, một Đảng, một phe phái, hay một tôn giáo nào”. Những cuộc “Nổi vòng tay lớn” từng đã, đang và có thể sẽ còn diễn ra đến tận tận hôm nay, liệu quá trình đó có làm lu mờ đi những hào quang của chính trị ngày 30/4/1975 ?

Câu trả lời đã quá rõ : Chúng ta đã “Đốt tay nhau đi đến những tầm bi kịch của... (không) trí tuệ” (Hà Sĩ Phu) và cái giá của cuộc sống tàn đời có một xã hội như thế này...thực là thê thảm & vô nghĩa. Tôi nghĩ, nếu đến lúc làm lớn thì những người Việt Nam yêu nước, thực nghiệp, có văn hoá, có nhân cách, có lòng tin tưởng... sẽ hành xử khác những gì mà những người chỉ cần thực dụng đã làm sau ngày 30 – 4 – 1975.

Thực tại trong lịch sử dân tộc, có giai đoạn nào, có thời kỳ nào và vì ai mà người lịch dân tộc bị huỷ hoại, suy yếu vì chia rẽ, vì những cuộc nội chiến nhau liên tiếp, bị thực nghiệp, sâu sắc & nghiêm trọng đến như vậy ! Từng lại của dân tộc rồi sẽ ra sao ? Ai là người có lỗi từ những nhân ? Ai sẽ phải chịu trách nhiệm từ những lịch sử này ?

Thực tại bi đát : Con đường đi Việt Nam đến dân chúng là không hề đến gần như tên gọi của các loài hoa. Ngày mà những người Việt Nam trong nước cũng như ngoài nước có đến một tiếng nói chung, một trình độ chung, một định án chung để Tất cả của Việt Nam hiện diện trong thế giới như những nháo này thì thực nghiệp cao đến, xứng tầm với những gì mà dân tộc ta phải đi đến những đỉnh cao lâu rồi, những gì mà Văn Cao ao ước :

“Tây nay những người biết yêu người,
Tây nay những người biết thương người”.

Hoài niệm Ngày 30 tháng Tư : TÌM MÃI YÊU THƯƠNG

Tác Giả: NGUYỄN THƯỜNG LONG

Thứ Năm, 28 Tháng 4 Năm 2011 21:15

Có lẽ vẫn còn xa vời lắm và lạ lùng lắm đối với những người “BẠC DÂN CHẾ” của nhân loại, chúng ta sẽ vẫn còn nhớ “MÃI MÃI LÀ NGƯỜI ĐỒNG SAU”.

Lời cuối : Khi giao tiếp với cuộc đời, tôi đã phải nhận danh rớt nhũn cách. Khi tôi chấp nhận cuộc sống trong giáo dục, khi tôi bệnh tật như người là dân oan, khi tôi cầm lá phiếu đi bầu, khi tôi tiếp xúc với Quốc Hội 12, khi tôi “Sống, làm việc theo Hiến Pháp và Pháp Luật”, khi tôi tham gia những gì trong các Tuyên Ngôn – Công ước quốc tế mà chính phủ Việt Nam đã cam kết thực hiện, khi tôi tham gia quyên tiền do ngôn luận, từ do báo chí, quyên tiền để cứu trợ nạn nhân và báo cáo chính kiến của mình...đây là tôi sống với tư cách một “Con Người Chính Trị”, “Con Người Công Dân”. Khi tôi phải đứng lên trước những người lãnh đạo thiên nhiên, đứng trước chính đồng bào của mình theo kiểu “Con giun xéo lắm cũng quăn”, hoặc khi tôi đi theo tiếng hú gọi từ “Núi Hoàng Dã” ...đây là tôi đã sống trong tư cách của “Con Người Bên Nặng – Con Người Sinh Hoạt” và dù phải hiện diện trong trong tư cách nào thì tôi cũng phải chung một máu thịt CHÂN – THÂN – MỒI. Để viết bài này, tôi đứng lên với danh xưng là “Con Người Chính Trị”, “Con Người Công Dân” khi bày tỏ những hoài niệm của tôi về ngày 30 / 4 / 1975, một thời gian đã đi vào lịch sử của dân tộc với biết bao huyết lệ chi phối tôi để sống tinh thần của toàn thể đồng bào.

Có thể lắm, khi đọc bài viết này, sẽ có người lên án tôi, bóc mẽ tôi chỉ vì tôi không suy nghĩ như họ. Xin mời ! Tôi chỉ muốn không đi lại, không tranh biện. Tôi “không...” không phải là tôi không dám...tôi cũng chỉ vì tôi là một tín đồ của ĐA NGUYÊN, là tín đồ của đa nguyên, tôi chấp nhận mọi ý kiến đi lại.

Nhân đây tôi có lẽ mình đứng về phía có một số trang báo khi khai thác bài “Cách Mạng đâu có đứng lên chửi là hiều người của đám đông” của tôi, đã có sự biên tập không chính xác so với văn bản gốc. Có thể, tôi viết : “Về tư cách là một con người chính trị ...”, đã được biên tập lại thành : “ Về tư cách là một người hoạt động chính trị ...”. Việc xuất hiện đồng từ “Hoạt Động” trong cụm từ “một người hoạt động chính trị” đã gây ra những ngộ nhận không đúng với tôi.

Những sai lầm này là đáng tiếc, rất cần được nhìn nhận và rút kinh nghiệm./.

Thành phố Hà Đông ngày đầu tháng 4 năm 2011
Nhà Báo : NGUYỄN THƯỜNG LONG